

Ben Hur.

En fortælling fra Kristi Tid

Lewis Wallace.

Forfatter af General. Forhørende i Konstantinopel.

Paa Dansk ved Vilh. Møller.

(Fort.)

„Har han faaet sin Dom nu?“

„Ja — han skal paa Galejerne — paa Livstid.“

„Herren faa ham bi!“ sagde Joseph . . . Og Samta- len var til Ende.

Men sammen med Joseph var der kommet et ungt Menneske, som hidtil havde staaet bag ved denne, saa man havde ikke kunnet se ham. Han lagde nu den Dækle, han stod med i Haanden, fra sig paa Jorden, gik hen til Brøn- den, og tog en af de Skruffer med Vand, der stod. Det bele gik saa tilfældigt af, saa han var henne hos Jørgen og gav ham at drikke, før Soldaterne lagde Mærke dertil.

En Haand, der rørte blidt ved Judahs Skulder, havde vækket denne af hans dumpe Sløben: han saa op — og saa ind i Ansigtet paa en ung Mand, som vel kunde være paa Alder med ham selv. Et gyldent-brunt Haar indfat- tede Ansigtet, der var et forunderligt lyst og mildt Udtryk fra et Par mørkeblaa, lærlige, dybe Line. Deres Blik lige- som løste op for al den Bitterhed og Hævnsyge, som Nat og Dag havde faldet i Judahs Sind: han blev saa blød om Hjertet, — lydig satte han Munden til Vandkruffen og drak i fulde Drag. Der blev ikke vekslet et eneste Ord. Da Judah havde drukket, lagde den Haand, som hidtil havde hvilet paa hans Skulder, sig et Øjeblik — svalende — paa hans Vand; saa satte det unge Menneske Vandkruffen hen ved Brønden, hvor han havde taget den, tog sin Dækle, og traadte igen om bag ved Joseph, medens alles Line — ogsaa Soldaternes — fulgte ham.

Da Truppen havde hvilet sig og drukket og vandet He- siene, drog de videre. Hovedmanden lod til at være blevet mildere stemt: for han løftede selv Jørgen op fra Jorden og satte ham op paa en Hest bag en af Soldaterne . . . Nazareth's Indbyggere gik hjem, og det gjorde ogsaa Jo- seph og hans unge Følgesvend.

Det var første Gang, Judah mødtes med Marias Søn.

IV.

Bhen Misenium, et Par Mil fra Neapel, havde givet det Forbjerg Navn, oppe paa hvilket den laa. Nu minder kun nogle Ruiner om al dens Størhed; men i Aar 24 var den et af de vigtigste Punkter paa Italiens Vestkyst.

Stod man oppe paa dens Mur, med Kiggen til By- en, havde man — den Gang som nu — foran sig Neapels underfulde Bugt, den rygende Bergegle, den dybt blaa Himmel og de legende Bølger, med Ischia der og Capri her. Men man havde paa den Dag, Taler i Øjeblikket er om, desuden et Syn, som ikke frembyder sig nu: ude i Bugten manøvrerede en Del af Rom's Reserve-Flaade, medens en anden Del laa rolig for Anker . . . En aaben Porthøveling førte gennem Muren ned til Søen, hvor saa en flere Stadier lang Dæmning løb ud i Vandet.

Denne tidlige og sølige September-Morgen sad Port- Vægteren berøp paa Muren nær Porthøvelingen og nik- tede saa færdigt i Galop: saa blev han med et løbet op ved højresidet Samtale af et Selstak, som kom gaende. Han saa hen paa Selstak — og var ved at nikke sig i Søvn i- gen. Der var vel en 20, 30 Personer, for første Uden- Slaver med daarligt blusende, rygende Fakler, som ud- bredte en kvalmende Stank. Deres Hæder gik et lille Stykke foran dem og havde hinanden under Armen. En af Her- rerne, som vel kunde være et halvt hundrede Aar, og som var lidt skaldet, havde en Lavrbærkrans om sit tynde Haar. Han lod til at være den vigtigste Person i Selstak og til at være bleven fejret med et Gilde. Alle var de i folde- rige Togaer af hvidt Uldstof, befat med brede Purpurbor- ter. Port-Vægteren havde straks set, at det var højtstaa- ende Folk, som rimeligvis havde holdt Natten ud ved en Affædsfest og fulgte en Ven ned til hans Stik. Samtalen, de førte, betrafede hans Gåning.

„Ja ved Du hvad, Dvintus“, sagde en af dem til ham med Kranse, „det er egentlig for galt, at Fortuna fører Dig saa hurtigt bort fra os igen. Du som hjem igaa fra en lang Rejse, og saa forlader Du os allerede i Dag! Du har jo ikke en Gang faaet lært, hvad det vil sige at gaa paa Landjorden!“

„Ved Kastor!“ pludrede en anden, som lod til at være lidt beruset, „lad os være fri for Klager! Dvintus vil naturligvis ud at vinde tilbage, hvad han har tabt i Nat. Der er Forskel paa at lade Tærninger tilfældigt og Tærninger tilfældigt, ikke sandt, Dvintus?“

„Det er Grækerne's Skyld, at han skal herfra“, sagde en tredje. „Det er dem og ikke Guderne, vi maa klage paa!“

Zmidlertid var Selstak kommet gennem Porthøvel- vingen, og gik nu ud paa Dæmningen, der laa og strakte sig i Daggryet. For den gamle Smand løb Bølgernes Skub- pen som Musik. I lange Drag indaandede han Søluften, der aabenbart foretom han langt behageligere end Fæl- lernes Ds. Saa løftede han Haanden:

„Se!“ sagde han, „vi har Vestenvind! Hil Dig, For- luna, min Moder!“

Bennerne gentog hans Udbrud; Slaverne svang Fak- lerne.

„Der er den!“ bedblev han og pegede paa en Galej, som faas lidt udenfor Dæmningen. „Behøver en Smand aaben Hersterinde? Er maaste Din Lucretia friliger, Gajus?“

Og med straalende Øjne betragtede han Stiket, som kom nærmere. Fra den lave Mast stod et hvidt Sejl bug- nende ud for Vinden; Aarerne sænkede og løftede sig, dvæ- lede et kort Sekund, og sænkede sig atter, som Binger, alle paa en Gang.

„Ja“, lagde han til, medens han stadig saa paa Fak- tset, „lad os ikke klage paa Guderne! De bringer os den gunstige Vejledning, — det er vor egen Skyld, hvis vi ikke bemærker den . . . Men hvad Grækerne angaar, Ventulus, saa maa Du huffe, at det er græske Søvere, jeg skal ud efter. En Sejr over dem betyder mer end hundrede Sejre over Afrikanere.“

„Saa Du skal til Vgæer-Hædet?“

Smanden stod stadig og saa efter Stiket: — „Se en Gang, hvor takt og let hun glider frem! En Fugl kan ikke løbe Bølgerne smuktere!“ . . . Saa vendte han sig om og sagde: „Om Forlædelse, Ventulus, — ja, jeg skal til Vgæer-Hædet. Og da jeg nu er saa nær ved at stikke i Søen, kan jeg ogsaa gerne sige Eder, hvorfor jeg skal afsted. I har maaste hørt Tale om de chersonesiske Sø- røvere, som huserer i den euryiniske Bugt? Ved Baktus! der er ikke dumbristigere Folk til! Nu i Gaar kom der Es- terretning til Rom om, at de med deres Flaade var roet ned ad Bosporus, havde boret Galejerne ved Byzanz og Chalcedon i Sønt og — stadig griste efter Bytte — var skipt ind i Vgæer-Hædet. Kornhandlere, hvis Stibe krydser i det østlige Middelhav, er ud: af sig selv af Angst. De har besværet sig hos Kejseren personlig, . . . og fra Ra- venna stikker der i Dag en Flaade i Søen paa hundrede Galejer, medens en anden Flaade — — — han gjerte et lille Ophold, som for at spænde sine Venner's Nysgærrighed — „stikker ud fra Misenum.“

„Øyhtelige Dvintus, — gratuler!“ . . . Hil Dig som Duumvir, — mindre kan det da ikke blive oven paa det Togt! . . . Det lyder finere, „Dvintus Arrius, Duumvir“, end „Dvintus Arrius, Tribun!“ svarede Bennerne i Munden paa hørænder.

„Ja naturligvis bliver Du Duumvir!“ avlede den be- rufede; „men ser Du, Duumvir, man maa være praktisk; og før jeg ved, om Befordringen gør Dig fravigere i Tær- ning-Kast eller ej, før kan jeg heller ikke sige, om Guderne vil Dig vel eller ild med denne her — denne her — Forret- ning . . .“

„Taf for Ulyksthængen, Benner!“ sagde Dvintus. „Det kan nok være, I faar Ret! Se her!“ — han trak frem under sin Toga en Pergament-Rulle og rakte dem den — „denne Skrivelse fik jeg i Aftes efter Bordet — fra Sejanus.“

„Fra Sejanus!“ udbrød de — det Navn betød den Gang meget blandt Romerne. Og Alle trængte sig sam- men for at læse, hvad den store Minister havde skrevet:

„Sejanus til C. Cecilius Rufus.“

Rom, den 19de i September Maaned.

Kejseren har faaet gode Efterretninger om Tribu- nen Dvintus Arrius, især om hans Tapperhed i de vestlige Bunde. Han befaler, at han uforsømt skal forflyttes til Osten. Endvidere er det Kejsersens Vil- lie, at Du uden Opsættelse udsender mod Søroverne i Vgæer-Hædet hundrede fuldt udrustede Galejer af første Klasse, samt at Dvintus Arrius overtager Befalingen over denne Flaade. Alt nærmere overla- des Dig, Cecilius. Sagen hæfter, som Du vil se af Indberetningerne, der medfølger til Dvintus for Dig og Dvintus. Sejanus.“

Dvintus havde ikke hørt efter, medens Skrivelsen blev læst op. Han stod og holdt Nj med Stiket, der nær- mede sig. Nu viftede han med en Flig af sin Toga; til Søer blev der ude paa Stiket en rød Fane foldet ud, — Matroser klattede op i Taktelagen og tog Sejlene ind. Staden rettedes mod Land, Aaretagene blev rappede og rappede, med fuld Fart stod Fartstet ind mod Bredden. Dvintus stod og saa til med øjensfuld Tilfredshed.

„Ved Nymsferne!“ udbrød en af Selstak, „vi behø- ver ikke at spaa vor Ven Storch, han er allerede blevet en stor Mand . . . Har Du flere Nyheder?“

„Nej“, svarede Dvintus; „og Nyheden, I her har faa- et, er endda gammel i Rom; i alt Fald i Palastet og paa Forum . . . Duumviren er forsigtig: Meddelelsen om, hv a d jeg skal udrette, og hvor jeg skal træffe min Flaade, ligger i en forseglet Skrivelse derude paa Stiket. Vil I imidlertid bringe Guderne et Offer for mig, saa bring det for en Ven, som tør og sejler et Steds mellem Misenum og Sicilien . . . Naa men der har vi Stiket!“ tilføiede han og pegede ud. „Befalingsmandens ombord interesserer mig, for med dem skal jeg sejle og kæmpe. Det er ikke saa gans- ke let at lægge til ved en Bred som denne her, — lad os nu se, hvordan de klarer sig.“

„Hvad for noget, tender Du ikke Dit eget Stik?“

„Jeg fer det i dette Øjeblik for første Gang og aner ikke, om jeg har en eneste Væbent der ombord.“

„Er det i nu ikke uforsigtigt?“

„Na, det har mindre at sige; man lærer hurtigt hin- anden at kende ombord. Og Jarens Time staber Benner som Hjender.“

Galejen var lang, smal, beregnet paa hurtige, pludse- lige Bevægelser. Dens Stavn stak som en Armb gennem Vandet; fornedet og ragende lang frem sad „Snablen“, en solid Indretning af stærkt jernbeslaet Træ, der tjente baade til Værn og til Angreb. Langs Stikets Sider, under det smukt tallede Brytværn, løb en bred Sejls; længer nede igen var der tre Rækker Huller, alle betrukket med Dlskud. I dem hvilede Aarerne; der var 60 Aarer paa hver Side. Fartstets høje Forstavn smykkedes herli- gere af en Række Stave, de saakaldte caduci. To svære Love, som løb hen over Forbakket, angav, hvor mange Antere man førte.

Af det øverste Dæks Indretning kunde man se, at Befalningens hovedsagelig maatte stole paa Aarerne. Midt- vejs, dog nærmest hen ad Forstavnen til, stod en Mast, som holdtes fast af Støttekænger og Love og som paa en Stang bar et stort, firkantet Sejl. Fræregnet Matroserne, som havde taget Sejlet ind og som endnu befandt sig paa Sejlstangen, kunde man inde fra Dæmningen kun se en Mand ombord. Han stod i Forstavnen, med Hjaln paa og Skjold. De 120 Egtræs Aarer, der var fæstnede hvide af Brug og af jævnlig Gnidning med Pimpsten, løftedes og sænktes saa nøjagtigt, som blev der roet af en eneste Haand. Galejen stod derfor næsten lige saa hurtigt gennem Vandet, som en Dampbaad nu til Dags. I f a a brusende en Fart og tilsyneladende f a a ubekymret nær- mede den sig, at Tribunens Benner, som ikke forstod sig paa Smandskab, behøvede at blive betangete. Da løftede pludselig Manden, der stod i Forstavnen, sin Haand og gjorde et behjælpeligt Tegn: alle Aarerne løftedes, svævede et Øjeblik over Vandet, og faldt saa ned igen med et Slag. Vandet sydede og stummede, Stiket gav sig i alle Fuger, og standfede som rødfælsagen. Atter et Tegn med Haan- den, — og atter løftedes Aarerne, svævede, og sænkede sig;

men denne Gang roede de til højre fremad, medens de til venstre faldede. Tre Gange gentoges den Manøvre, — saa ligesom spingede Stiket, til højre, om sin egen Akse, og lagde langsomt sidelæns an ved Bredden.

Der løb et Trompetstød: Mandstakets kom op paa Dæk- tet, i fuld Puds, med Bronze-Hjælme, funklende Skjolde, pyntede Kæftespj. Soldater stillede sig op i Slagorden, Matroser klattede op ad Masten og satte sig paa Sejlstan- gen. Officerer og Musikanter indtog deres Pladser; alt gik roligt, uden usdlig Larm. Saa snart Stiket havde lagt an ved Dæmningen, blev der lagt fra Dækket et Brødt ind i Land . . . Saa vendte Tribunen sig om til sit Sel- stak, og med et Alvor, man hidtil ikke havde mærket hos ham, sagde han: „Nu begynder Pligten, mine Benner!“

Han tog Kranse af Hovedet og rakte den til Tær- ning-Spillem. — „Behold Du Lavrbærrene, Du Tær- ningernes Vndling“, sagde han. „Kommer jeg tilbage, saa vil jeg prøve paa at vinde mine Sestertier igen. Men sejer jeg ikke, saa bliver jeg derude.“

Derpaa omfavne han dem en for en .

„Guderne beskytte Dig, Dvintus!“ sagde de.

„Ved vel!“ svarede han.

Han blifste med en Haandbevægelse Slaverne, som svang deres Fakler. Saa gik han hen mod Stiket. I sam- me Nu han satte Foden paa Landgangsbrættet, blæstes der paa Trompet, . . . og i Forstavnen foldedes ud den purpurrede Fane, Flaade-Kommandørens Vimpel.

V.

Tribunen stod oppe paa Dækket. I Haanden holdt han Duumvirens Ordre, som han lige havde læst. Nu talte han med Opsynsmanden over Kortarlene, den saa- kaldte Hortator.

„Hvor mange Mand har Du?“

„252 Kortarle og 10 Forstærkningsmand.“

„Hvor mange Afsløninger?“

„84.“

„Hvor tidt?“

„Hver to Timer.“

Tribunen satte et alvorligt Ansigt op: „Det var en streng Inddeling“, sagde han. „Den vil jeg have lagt om, — men ild straks: der maa ros uafbrudt foreløbig, baade Dag og Nat!“

Saa vendte han sig om mod Sejlmeesteren og sagde: „Vinden er god; lad Sejlet komme Aarerne til Hjælp!“

Opsynsmanden og Sejlmeesteren gik for at fæste hans Befalinger udført . . . Derefter spurgte han Overstyman- den, den saakaldte Rector: „Hvortil har Du tjent?“

„32 Aar.“

„I hvad for Hæde?“

„Mellem Rom og Osten.“

„Det passer.“ — Tribunen læste igen sine Ordre igennem og sagde: „Vi skal forbi Kap Campanella; saa følger Du Kalabriens Bred, til Du faar Melito paa venstre Haand; og saa — tender Du Stjernerne, der rege- rer over det joniske Hav?“

„Ja jeg gør.“

„Naa — saa styr fra Melito mod Ost, ad Cythra til. Om ellers Guderne er os gunstige, agter vi ikke at taste An- ter, før vi er løbet ind i Antemona-Bugten . . . Vi maa stynde os; jeg stoler paa, Du gør Din Pligt!“

Dvintus Arrius var forsigtig, meget forsigtig. Han hørte til de Mennesker, der vel paa Fjeldbæger bragte Guderne rigt Offer, men som derover ikke glemte, at Hædet beror mere paa Ens egen Fjild end paa Gaver og Løfter. Som Drikkelegidets Helt havde han drukket og spillet hele den ubslagne Nat; men Sløfthen havde straks faaet Sman- den frem i ham igen, og han helmede ikke, før han havde lært Galejen at vende ud og ind. Først talte han med alle Befalingsmandene, og saa efterfaa han alle Stikets Rum: intet undgik hans Opmærksomhed. Hurtigt fik han stillet sig et Overblik over, hvem Befalningens bestod af; men han maatte jo ogsaa se at komme paa Spor efter hver en- lites Dgthighed og Bruglighed. Den Skundflab var det ikke saa let at erhverve; han søgte at fæste sig den paa f i n Vis.

Ved Middagstid var Galejen i Nærheden af Pæstum; Vinden holdt sig stadig vestlig, man havde god Medbør. Vægterne var blevet forberede. Paa Dækket var der blevet rejst et Alter, bestrøet med Salt og Bgg; foran det havde Tribunen rettet højtidelige Bønner til Jupiter, Neptun og alle Hædets Guber, han havde gylt Vin ud og brandt Kæ- gelse. Nu sad han — en ægte Kriger af Ydre — i Stor- skahytten og saa ned paa Mandstakets.

Kahytten laa midt i Galejen og var vel 65 Fod lang samt omtrent halvt saa bred. Lys fik den gennem tre brede Luger. Taget bæres af en Række Smaasjeler. Til højre og venstre for hver Luge førte en Trappe ned; Haldbørrene, der dannede Indgangen, stod aabne, saa der kunde komme frist Luft ind. Midtvejs ragede Masten op mellem en Bunte Afser, Spyd og Kæftespj. . . Dette Sted var saa at sige Stikets Hjerter, der tjente til Wolig for alle ombord, til Spise, Sove- og Svælske-Lokale, og her hvilede man ud, — forsaavidt som der kunde være Tale om Hvil under den jærnhaarde Disciplin, der berstede.

I Agerenden af Kahytten førte nogle Trin op til en Platform. Paa den sad Opsynsmanden over Kort- arlene. Foran ham stod et Refonnans-Bord, paa hvilket han, med en Træ-Hammer, slog Takt for dem, der roede; og til højre for ham var der anbragt et Vand-Ur, som angav, naar der skulde løses af. Oven over ham endelig, paa en endnu højere liggende Platform, der var indbegnet med et forgyldt Gelænder, havde Tribunen sit Kvarter. Derfra kunde han overse hele Befalningen. Paa hans Platform stod der en Løjbænk, et Bord og en Højrygget, polstret Lænestol med Arme, — altsammen af kostbart Arbejde.

Her sad altsaa Dvintus Arrius og mænstrerede opmærk- somt Mandstakets, medens det paa sin Side stjal sig til at stotte op efter h a m. Tilfældigt saa han paa Kortarlene . . . I hele Kahyttens Længde var der ved hver af Stikets Sider anbragt noget, som ved første Øjeblik lod sig ud som tre Rækker Bænke; men saa man nærmere til, opdagede man, at det var lutter Forhøjninger, den ene højere end den anden. Der var til de 60 Kortarle paa hver Side 19 Forhøjninger; den tyvende var anbragt saaledes, at dens øverste Plads befandt sig lige oven over den første Forhøj- nings nederste Plads. Dette Arrangement tillod hver Kort-

arl at bevæge sig netop saa meget, som han behøvede under sit Arbejde; det udnyttede paa bedste Maade det Rum, man havde at råde over; og det gjorde det muligt for Kortarlene at holde Taktten.

Kortarlene paa første og anden Plads sad; de paa tredje stod op og havde længere Aarer. Den øverste Ende af Aaren var faldt med Bly; Aarene hang i elastiske Rem- me, der muliggjorde den svævende Bevægelse, men ogsaa travede stor Færdighed hos Kortarlene: passede en ikke paa, kunde det hælde, at en Bølge rev ham med sig og slængte ham paa Hovedet ud i Vandet. Gennem Aare-Hullerne kom frist Luft, og Lys gennem et Gitterværk paa Dækket. Kortarlene kunde for saa vidt have det værre; men deraf stal ingen flutte, at de havde det godt.

Tale sammen turde de ikke: Dag efter Dag mødte Jæn- gerne paa deres Pladser uden at veksle et Ord. Mens de roede, kunde de ikke se hinanden i Ansigtet; i deres forte Fritider sov og spiste de. Aldrig saa man nogen se, al- drig hørte man nogen synge; Suf og Sømmen — det var alt, hvad de havde at bruge Munden til. Deres sørgelige Liv var at ligne ved en underjordisk Strøm, som langsomt, men uafsløseligt, flyder mod et skjult Udløb.

Paa den Tid, Taler her er om, maatte Jænger for- rette Slave-Tjeneste ved Hggearbejder, Gadearbejder og i Minerne; og Koffardi- og Krigs-Galejerne slugte alle dem, de bare kunde faa. Ved Aarene samlede saa at sige alle Nationers Sønner: der faas Britter og Longobarder og Jøder og romeriske Forbrydere og Skuthjere og Gallere og Ethiooper og Cimbrer og Barbarer fra de fjerneste Lan- de. Arbejdet udførtes efterhaanden — selv i haardt Vejr — fuldstændig melankt. Stallerne blev halvt ibiotiske i Trældommens lange Nat; de lystrede som Automater, leve- de kun i Grindringen, tænkte ikke paa Fremtiden. Endog deres Glædelighed blev dem tilfældigt tilvandt . . .

Tribunen, som sad i sin Lænestol, tænkte paa alt muligt andet end paa, at Kortarlene der nedenfor ham hav- de det haardt. Deres taktmæssige og ensformige Bevægel- ser lebede det ham i Længden at se paa, — han gav sig til at mænstrere enkelte af Ansigtterne. Ingen af Kortarlene blev kaldt ved Navn, — der stod et Numer paa deres Plads, — det Numer var deres. Tribunens skarpe Blik gik fra Bænt til Bænt og standfede en Stund ved Nr. 60. Man- den, som stod, havde lige som alle hans Livelsfæller, kun et Klæde om Lænderne; iøvrigt var han nøgen. Han var ganske ung, næppe stort over en Snes Aar. De i bakte il- te Tribunens Medlidende; nej men Manden var udmærket velstakt og havde svære Muskler, — og Tribunen interess- erede sig for Velstakthed og for Musselstyrke. Han smig- rede sig med at være en „Kænder“ paa det Omraade, hvil- tet han formelig havde studeret i Rom's Bryder-Stoler.

„Ved Guderne!“ sagde han til sig selv, „den Mand synes jeg om! Ham kunde der blive noget af! Jeg skal dog huffe at forhøre mig om ham.“

I det samme drøede Nr. 60 Hovedet lidt, saa Tribu- nen kunde se hans Ansigt.

„Hvad! en Jøde?! Og først lige blevet voksen, tror jeg!“

Under hans Blik blev Jøden ildrød i Hovedet. Et Øjeblik glemte han at pæse sin Aare, — saa slog Opsyns- mandens Hammer i Bordet, og Jøden tog Øjnene til sig og trak paa Aaren med forøget Kraft . . . Da han noget es- ter stottede op paa Tribunen igen, studsede han ved at se denne smilende venlighed . . .

Zmidlertid stod Galejen ind i Messina-Stræbet og forbi Messina; og ibet den lod Venas Røgfløer bog ved sig, styrede den videre, mod Ost . . . Saa ofte Dvintus Arrius kom op paa sin Platform, sagde hans Blik Nr. 60, og han tænkte: „Han ligner slet ikke de andre. En Jøde er ingen Barbar. Jeg skal dog huffe at spørge om ham.“

Hverde Dagen var „Astraa“ — saadan ved Galejen — i det joniske Hav. Himlen var skyfri, Vinden god. Tri- bunen antog det for muligt at ro Flaaden op, inden den naaede Anterpladsen ved Den Cythara, og han tilbragte derfor den meste Tid oppe paa Dækket. Alt, hvad der an- gik Stiket, havde han Nj for, og han var gennemgaende meget tilfreds. Saa han i sin Lænestol nede i Kahytten, fejlede det ikke, at han jo saa efter Nr. 60.

„Kender Du den Mand der, — han, som flytter sig fra Bænten nu, . . . Nr. 60?“ spurgte han Opsynsmanden, da det tilfældigvis var Afsløning.

Opsynsmanden saa ned paa Kortarlene. — „Som Du ved, blev Stiket først for en Maaned siden afseeret fra Byggesteren; og Befalningens er mig lige saa ny som selve Stiket . . . Det er en Jøde.“

„Han er meget ung“, sagde Dvintus.

„Ja; men det er alligevel vor bedste Kortarl“, svæ- rede Opsynsmanden. „Jeg har lidt set ham tage saadan fat, saa Aaren var lige ved at knække.“

„Hvordan opfører han sig?“

„Han lystrer godt . . . Han har kun en Gang bedt mig om noget; det var, om jeg ikke vilde stifte med at lade ham ro paa højre og venstre Side.“

„Hvorfor det?“

„Jo, han sagde, at Folk, der arbejder paa en og sam- me Side, blev altid vanstakke. Og saa sagde han ogsaa, at under en Storm eller under et Slag kunde det jo blive nød- vendigt at stifte, og saa vilde han være udhygigt til at gøre Tjeneste.“

„Se, se! der er noget i det! . . . Har Du ellers ikke lagt Mærke til noget ved ham?“

„Han er renligere end de andre.“

„Deri er han en Romer“, sagde Dvintus vel tilfreds.

„Du ved ikke, hvor han stammer fra?“

„Nej.“

Tribunen sad et Øjeblik og saa hen for sig. Saa rejste han sig og sagde: „Hvis Du ser, jeg er oppe paa Dækket, en Gang naar han bliver afløst, saa kan Du sende ham op til mig. Lad ham komme alene!“

Omtrent et Par Timer efter stod Dvintus Arrius oppe ved Stikets-Fanen. Han var i den Situation, hvor man gaar en vigtig Begivenhed i Møde og dog ikke kan gøre andet end vente, — en Situation, siger Filosoferne, hvori et vel stolt Gemt bevarer fuldstændig Ro. Styrmændene sad henne paa sin Plads; et Par af Befalningens laa og sov i Lø af Sejlet; oppe paa Sejlstangen laa en paa Uldig . . . Dvintus saa op fra Solarium — Solstiven, der tjente til at bestemme Kursen —: da saa han Nr. 60 kommen hen i- mod sig.

(Fortælling.)